

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa P. D.
przeciwko E. Sp. z o.o. w K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 maja 2024 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Pa 164/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od P. D. na rzecz E. Sp. z o.o. w K. kwotę 1.350,00
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z odsetkami o
których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 lipca 2021 r. powód P. D. domagał się zasądzenia od E. sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 827,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16 lipca 2021 r. tytułem zaległych wynagrodzeń i skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w ich wypłacie, kwoty 14.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 29 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Wyrokiem z 7 czerwca 2022 r. (sygn. akt IV P 93/21) Sąd Rejonowy w Malborku w IV Wydział Pracy oddalił powództwo w całości. W uzasadnieniu wskazano m.in., że zachowanie terminu wypłaty należności za pracę za miesiąc maj 2021 r. nie nastąpiło bez usprawiedliwionej przyczyny. Sytuacja związana z pandemią SARS CoV-2 była dotąd niespotykaną w gospodarce. W tym świetle niewypłacenie wynagrodzenia za miesiąc maj 2021 r., nawet z dużym opóźnieniem, należało uznać za usprawiedliwione. Zdaniem Sądu Rejonowego, w rezultacie opóźnienia wypłaty za maj 2021 r., nie spowodowało żeby interes pracowniczy powoda został naruszony.

Po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Malborku z 7 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 26 stycznia 2023 r., oddalił apelację oraz obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynił trafne ustalenia faktyczne co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy w całości podzielił powyższe ustalenia zawarte w pisemnym uzasadnieniu i przyjął je za własne. W przedmiotowej sprawie, przede wszystkim należy mieć na uwadze, że powód w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę wskazał, iż przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest brak terminowej wypłaty wynagrodzenia za miesiąc maj 2021 r. Zatem tylko w tym zakresie Sąd był co do zasady zobowiązany do badania przyczyny rozwiązania umowy o pracę. W ocenie Sądu odwoławczego, sam fakt wypłaty wynagrodzenia za miesiąc maj 2021 r. z opóźnieniem 19 dniowym (powód mógł odebrać wynagrodzenie 29 czerwca 2021 r.), nie stanowi ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec ww., w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że wynagrodzenie to (podobnie zresztą jak za poprzednie miesiące) zostało wypłacone. Powód nie wykazał także, aby doszło do zagrożenia bądź naruszenia jego interesów majątkowych.

W skardze kasacyjnej z 12 czerwca 2023 r. pełnomocnik powoda zaskarżył prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 26 stycznia 2023 r. w całości zarzucając orzeczeniu rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: rozpoznania apelacji powoda przez

Sąd Okręgowy w Gdańsku w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), co ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Ponadto zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, to jest art. 55 § 1¹ k.p.) poprzez jego błędną wykładnię i bezpodstawne przyjęcie, że na podstawie przedmiotowego przepisu, aby pracownik mógł skutecznie żądać odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, w związku z rażącym naruszeniem przepisów prawa pracy o wypłacie wynagrodzenia przez pracodawcę, winien wykazać naruszenie lub zagrożenie naruszenia jego interesów majątkowych, podczas gdy prawidłowa interpretacja przepisu powinna gwarantować rzeczywistą ochronę pracownika jako strony słabszej w stosunku pracy i stanowić formę zryczałtowanej rekompensaty za naruszenia prawa pracy przez pracodawcę i konieczność rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w całości, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Malborku (w przypadku stwierdzenia podstaw) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego kasacyjnie.

Zdaniem pełnomocnika powoda przedmiotowa skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, gdyż:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 55 § 1¹ k.p.) w postaci kierunku interpretacyjnego *contra legem*, który uniemożliwia pracownikowi

uzyskanie zryczałtowanej rekompensaty określonej w tym przepisie w przypadku braku wykazania naruszenia lub zagrożenia naruszenia jego interesów majątkowych gdy tymczasem odszkodowanie wskazane w tym przepisie ma formę zryczałtowanej rekompensaty, analogicznej jak w sytuacji rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę z naruszeniem przepisów prawa pracy;

2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 55 § 1¹ k.p. - jak wyżej);

3. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (nieważność postępowania - jednoosobowy skład sądu odwoławczego).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanej spółki wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie, przy uznaniu przez Sąd, że skarga winna zostać przyjęta do rozpoznania, o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym koszty zastępstwa prawnego według przepisów obowiązującego prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia i jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w

konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na trzech przesłankach: występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c.), istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Pełnomocnik skarżącego nie uzasadnił jednak w sposób właściwy swojego stanowiska w tym zakresie, a w przypadku dwóch pierwszych przesłanek – wbrew wymogom ustawowym - nie sporządził żadnego uzasadnienia.

Należy więc przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu – czego strona

skarżąca w ogóle nie uczyniła. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis nr 490620; postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis nr 797138; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis nr 1880000 i 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis nr 2528902). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis nr 261010; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis nr 158082; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis nr 174062; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis nr 1875501; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis nr 2555688 oraz z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis nr 2540231). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem

jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienia Sadu Najwyższego: z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis nr 170164; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis nr 1781391 i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis nr 1781827). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r., I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia

wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że w myśl ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przesłanką rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 55 § 1 k.p. jest zarówno całkowite zaprzestanie przez pracodawcę wypłaty wynagrodzenia, jak i wypłacanie wynagrodzenia nieterminowo lub w zaniżonej wysokości (przez np. dokonywanie nieuprawnionych potrąceń z wynagrodzenia). Ocena „ciężkości” takiego naruszenia przez pracodawcę terminowej wypłaty wynagrodzenia na rzecz pracownika zależy jednak, z jednej strony - od powtarzalności i uporczywości zachowania pracodawcy, z drugiej zaś - od stwierdzenia, czy nieterminowa wypłata wynagrodzenia stanowiła realne zagrożenie lub uszczerbek dla istotnego interesu pracownika (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2010 r., I PK 83/10, LEX nr 737372; z 8 października 2009 r., II PK 114/09, LEX nr 794863; z 20 listopada 2008 r., III UK 57/08, LEX nr 1102538 i z 11 października 2022 r., II PSKP 17/22, Legalis nr 2847520). W ustalonych okolicznościach faktycznych – którymi Sąd Najwyższy jest związany z mocy art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. - nie można stwierdzić, że zachowanie pozwanej miało charakter uporczywy, powtarzalny oraz stanowiło realne zagrożenie lub uszczerbek dla istotnego interesu powoda.

I wreszcie, w przypadku wniosku opartego na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Ponadto, w judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Także w tym przypadku, biorąc pod uwagę argumenty strony skarżącej, nie może być mowy o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na marginesie zwrócić należy także uwagę, że Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem II instancji (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 Nr 5, poz. 81, z glosą A. Szpunara, OSP 1998 Nr 5, poz. 93; z 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000 Nr 12, poz. 220; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, Legalis; z 12 czerwca 2020 r., V CSK 22/20, Legalis; z 25 sierpnia 2020 r., II CSK 44/20, Legalis; z 9 października 2020 r., I CSK 32/20, Legalis i stanowisko doktryny: T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W niniejszej sprawie brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do podejmowania przez Sąd Najwyższy czynności w tym zakresie z urzędu. Zdaniem skarżącego, w sprawie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. z uwagi na rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego na posiedzeniu niejawnym. Jak jednak wynika z

art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawartość lub precedensowy charakter sprawy. Rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w składzie jednego sędziego było zatem zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Orzekanie przez sąd drugiej instancji w składzie trzech sędziów jest bowiem fakultatywne. Natomiast wykładnia przepisów, do których odwołuje się skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przyjęta w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (OSNP 2023 nr 10, poz. 104, str. 5), obowiązuje od dnia podjęcia tej uchwały. Wskazana uchwała nie może mieć wobec tego wpływu na ocenę zgodności z prawem składu Sądu II instancji, skoro Sąd ten wydał zaskarżony wyrok przed jej podjęciem.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ms]

